

гне на Зефиръ; но като слабо кученце, той немаше що друго да прави, освѣнь да лае противъ нейнытъ грабители и ся напна да ги гони. Тѣ го пѣдехъ като го рытахъ, а той рѣши да не оставя туй мѣсто докато види що ще да бѣде съ Зефиръ. Той прѣкори злочестіѣтъ на тѣзи красна дѣвойкѣ. „Горко! Думаше въ себеси, азъ съмъ ся раздразилъ противъ тѣзи които ѣж отвождатъ, но и азъ не съмъ ли подпадналъ подъ сѣщото злодѣяніе? и ако божіята правда не бѣше прѣдупрѣдила моето злотворство, нещехъ ли да бѣдѣхъ послуженъ съ таквази недостойностъ?“

Любковитѣ разсѣжденія ся прѣсѣкохъ отъ єднѣхъ глѣчкѣ, която ся правеше отъ горѣ на главѣтъ му. Той видѣ, че ся отвори єдинъ прозорецъ и ся зарадва безкрайно, когато смотрѣ Зефиръ, която хвъргаше прѣзъ прозореца єднѣхъ паницѣхъ месо толко добрѣ сготовено, щото ся посакуваше нѣкому да го види. Веднѣга ся затвори прозорецътъ, и Любко, който небѣше ялъ отъ заранѣтъ, помисли си че можеше да ся ползува отъ тази приликѣ. Той отиде прочее да яде отъ туй месо, когато младото момиче, на което бѣше далъ своя хлѣбъ го выкна и го дърпна въ нарѣчіята си: „Горко малко животно, му рѣче, не пипай никакъ това месо; тази кѣща є палятѣтъ на лѣжатѣ и сичко що излѣзва отъ неѣж є утровоно.“ Въ сѣщото врѣме Любко чу єдинъ гласъ, който думаше: „Ты видишь, че єдно добро дѣло, неостава никога безъ награжденіе,“ и веднѣга быде промѣненъ въ єдинъ хубавъ, малъкъ, бѣль глѣхъ. Усѣти ся, че туй изговараніе бѣше на Кандитѣ, и почна да ся надѣва, че тя най-накрай ще го помилва съ своитѣ милости. Той искаше най първо